

ماکالو ۸۴۶۳ متر

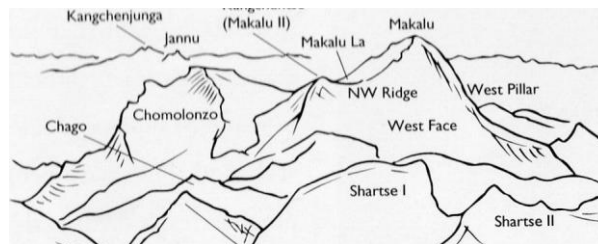
گرده غربی

گرده غربی ماکالو، که به عنوان "تیغه واکر" (Walker Spur) همالیا معروف شده است، مسیر حیرت انگیزی بر روی پنجمین قله بلند دنیا است. هر کوهنوردی که در ارتفاعات خومبو کوهنوردی کرده باشد تحت تاثیر این مسیر قرار گرفته است؛ مسیری که بیش از هر مسیر مشابهی از نظر فنی در قله ۸۰۰ متری، در همالیا صعود شده است. یکی از نتایج تاسف بار این محبوبیت مقدار زیاد طناب های ثابتی است که بر روی این مسیر بجا مانده است و تیمهای صعود کننده خواه نا خواه از آن استفاده می کنند، اگر نه به عنوان طناب صعود حداقل بعنوان راهنمای مسیر.

ماکالو که در بین ۸۰۰۰ متری ها زیباترین معماری را دارد از نزدیکی قله اورست دیده می شود. با دیدن این منظره آدموند هیلاری در سال ۱۹۵۳ متقاعد شد که ساده ترین مسیر دسترسی به قله از کناره سمت چپ یال شمال غربی و از ماکالو لا است. این همان مسیری بود که در سال ۱۹۵۵ هیئت ژان فرانکو موفق شد از طریق آن قله را صعود کند. ۱۶ سال بعد هیئت دیگری باز هم از فرانسه با صعود

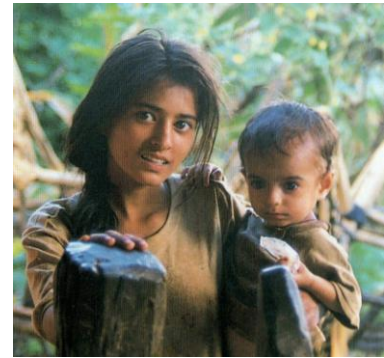
یال پر شیب سمت راست، همالیا نوردی را به حوزه جدیدی سوق داد. (کورت دیمبرگر)

این کوه اولین بار در سال ۱۹۵۵ توسط هیئت فرانسوی ژان فرانکو صعود شد. مسیر آنها دو سال قبل از آن توسط ادموند هیلاری در حین صعود اورست شناسایی شده بود- از سمت تبت یال شمال غربی و از ماکالو لا. ۱۶ سال بعد یک هیئت فرانسوی دیگر با همان شور و اشتیاق و کارایی به سرپرستی رابرت پاراگو (Robert Paragot) گرده غربی را صعود نمود. صعود آنها در زمان خود از نظر فنی یکی از دشوارترین صعودهای انجام گرفته در هیمالیا بود. سال قبل از آن، ۱۹۷۰، هیئت ژاپنی ماکوتو هارا (Makoto Haru) یال طولانی جنوب شرقی را صعود کرده بود. دشوارترین قسمت مسیر برج سیاه رنگی در ارتفاع ۸۰۰۰ متری است که داگ اسکات در تلاشهای دهه ۱۹۸۰ خود با فرود در کم شرقی از صعود آن پرهیز نمود. در سال ۱۹۸۴ او همراه با ژان آفانازیف (Jean Afanasseiff) و استفن سوستاد به ۱۵۰ متری قله رسیدند اما به دلیل آنکه آفانازیف علائم ارتفاع زدگی را در خود نشان می داد مجبور به بازگشت شدند.

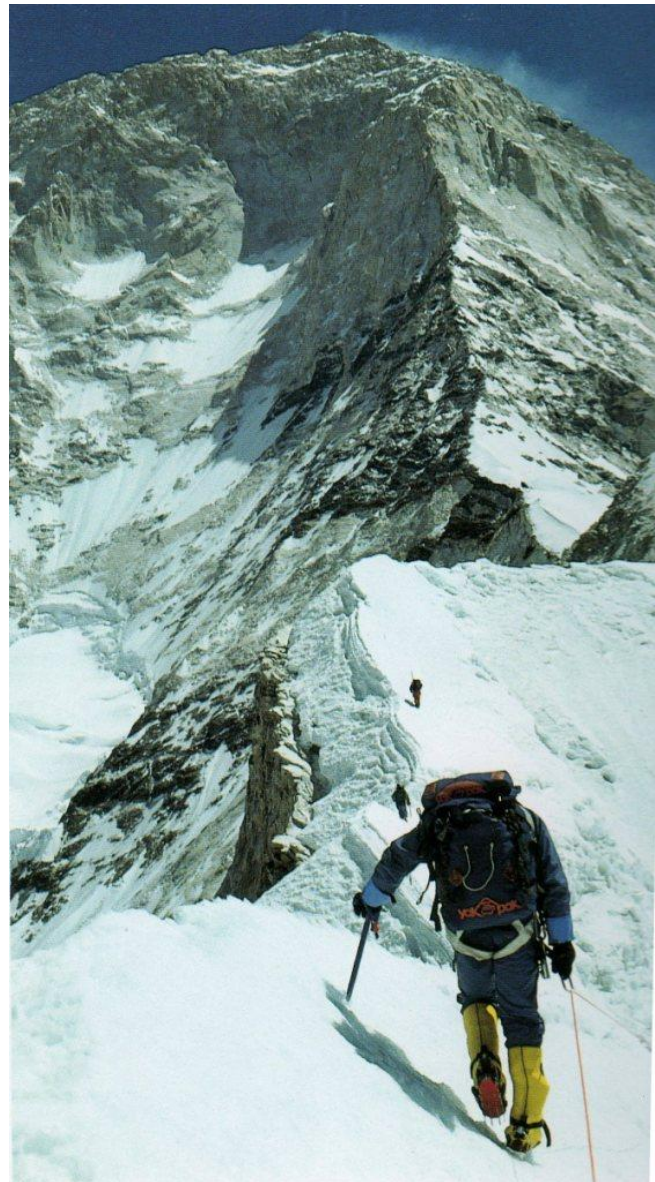
چولیللا (Chulilla) یکی از دهکده های دره آرون در مسیر راهپیمایی طولانی و زیبا به سمت ماکالو (اولریک جسوپ (Ulric Jessop))

بچه ها نظاره گر کاراوان هیئت دیگری هستند که راهی ماکالو می شود. (اندی فنشاور)

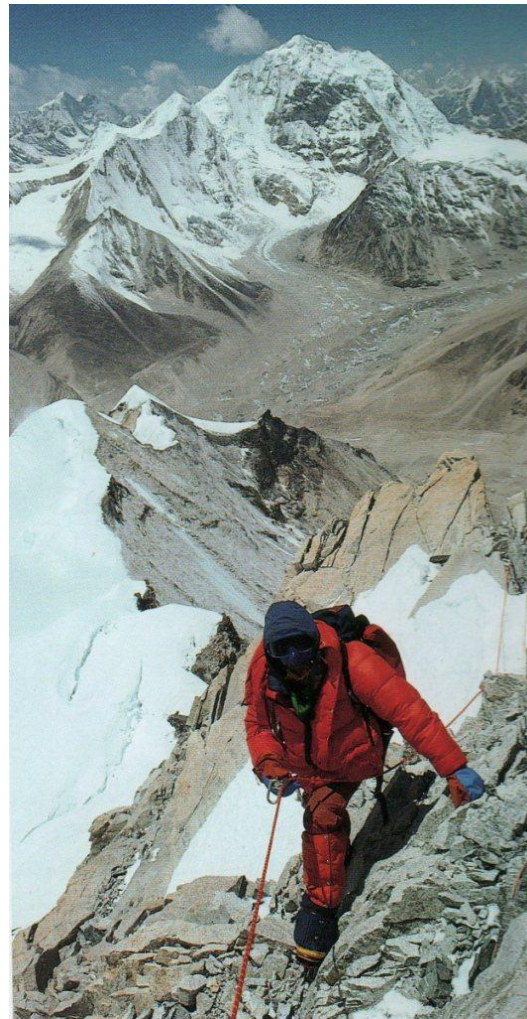
به عکس یال طولانی جنوب شرقی، دو مسیر واقعا مستقیم به قله ماکالو وجود دارد. رخ جنوبی اولین بار توسط یک هیئت بزرگ یوگوسلاو به سرپرستی آلس کوناور (Ales Kunaver) در سال ۱۹۷۵ صعود شد. در سال ۱۹۸۹ پیر بگین این مسیر را بار دیگر صعود کرد؛ او از همراهانش در ارتفاع ۷۰۰۰ متری جدا شد و در طی سه روز صعود انفرادی دیدنی موفق شد قله را صعود نماید. اما مستقیمه باران (direttissima) ماکالو گرده غربی است که در این فصل به توصیف آن می پردازیم. مشکلترین قسمت مسیر پله سنگی بین ارتفاعات ۷۳۵۰ تا ۷۷۵۰ متر است که تیم ۱۱ نفره پاراگو بعد از دو ماه تلاش طاقت فرسا و نصب طناب ثابت آخرین بارگاه خود را در بالای آن برپا

کردند. یانیک سینیور (Yannick Seigneur) و برنار مله (Bernard Mellet) در ۲۳ مه موفق شدند از آنجا با موفقیت قله را صعود کنند و در ساعت ۹:۳۰ شب به بارگاه بازگردند. باید گفت این مسیر برای صعود کاملاً سبکبار بسیار دشوار است و چند صعود انگشت شمار مثال زدنی به این روش بر روی آن انجام گرفته است. در سال ۱۹۸۸ مارک باتار (Marc Batard) موفق شد گرده را در زمان بسیار عالی ۱۴ ساعت صعود کند. اما او عملاً بر روی طناب هایی یومار می زد که هموردانش قبلاً بر روی مسیر کار گذاشته بودند. همچنین ارهارد لورتان و ژان تروله سوئسی موفق شدند در طول دو روز و بدون شناسایی قبلی بر روی مسیر آن را صعود کنند اما آنها نیز از طناب های ثابت اسپانیایی ها بهره می بردند.

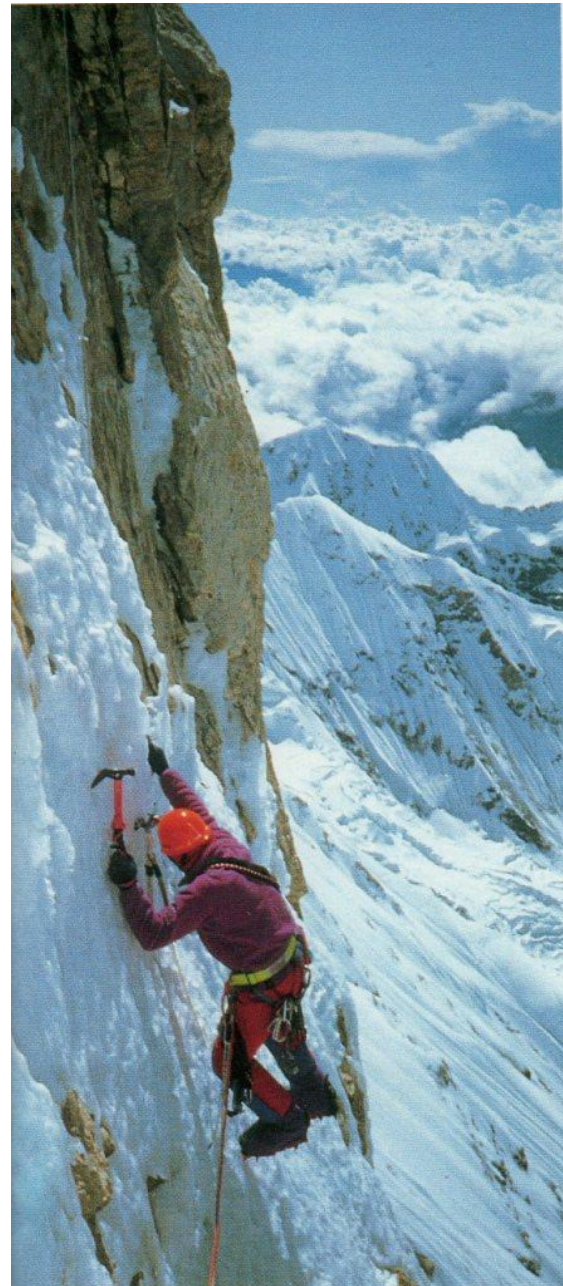

کریس کوپژینسکی (Chris Kopczynski)، کیم مامب (Kim Momb)، جیم استیتس (Jim States) در حال تروراس خط الراس ابتدای گرده غربی ماکالو هستند. در سمت راست جبهه جنوبی قرار دارد که پیر بگین به طرز فوق العاده ای موفق شد در طی ۳ روز آن را در سال ۱۹۸۹ صعود نماید. رخ سمت چپ مظهر آن چیزی است که اصطلاحاً به آن "آخرین مسئله بزرگ" گفته می شود، با دیواره یکدست و صافی که بالاتر از ارتفاع ۸۰۰۰ تازه شروع می شود. برخی از بهترین کوهنوردان جهان برای صعود آن تلاش نموده اند، اما نتوانسته اند بعد از انتهای شیب های یخی را صعود نمایند. حال باید به انتظار نشست و دید بالاخره چه کسانی قادرند دشواری های فنی دیواره را در سرمای زمهریر آن ارتفاع تحمل کنند. (جان روسکلی)

ماکالو بر فراز دره زیبای بارون (Barun) قرار دارد که به سمت جنوب شرق و آرون (Arun) سرازیر می شود که یکی از بزرگترین آبراه های همالیا است. طول راهپیمایی از انتهای جاده در هیله (Hill) ۱۲ روز از میان مناظر بسیار زیبا است. راهپیمایی از ارتفاع بسیار پایین شروع شده اما به تدریج ارتفاع گرفته می شود تا آنکه در ارتفاع ۴۲۰۰ متری به شیپتون لا و به چمنزارهای زیبا و قلل پوشیده از یخ اطراف می رسد. بهترین نقطه برای بارگاه اصلی گرده غربی، یک روز بالاتر بر روی مورن های یخچال چاگو (Chago) است. از اینجا مسیر اولین صعود از روی یخچال شروع شده، از کنار دیواره غربی، که نسل های بعدی آن را صعود خواهند نمود، عبور کرده و به ماکالو لا می رسد. درست در سمت مقابل گرده غربی سر برافراشته است. شیب های شن اسکی ابتدای یال به بارگاه اول فرانسوی ها در ارتفاع ۵۸۰۰ متر منتهی می شود. در این قسمت سکوهای چادر و آثار زیادی از گروه های قبلی به جا مانده است.

جیم استیتس در قسمتهای پایین گرده غربی. این اولین باری بود که یک گروه کوچک (چهار نفره) و بدون اکسیژن اقدام به صعود گرده غربی می کردند اما، مانند اغلب گروه های بعدی تصمیم گرفتند به روش محاصره های و استفاده از طناب ثابت آن را صعود کنند. در پسزمینه و بعد از یخچال بارون قله بارونتسه (Baruntse) قرار دارد. یال جنوب غربی آن در سمت چپ قرار دارد. یال زیبای شمال شرقی خط بین برف و سنگی است که از سمت راست قله و به طرف دوربین پایین می آید. (جان روسکلی)

کارلز والس (Carles Valles) در ارتفاع ۷۶۵۰ متر با سنگ
های گرانیتی که اغلب با یخ چوشیده شده است دست و پنجه نرم
می‌کند. (مانو بادیولا (Manu Badiola))

بسیاری از گروه‌ها در حال حاضر طناب ثابت گذاری را از ابتدای یال پر پیچ و خم برفی آغاز می‌کنند و بعد از گذر از یک نقطه به ارتفاع ۶۴۲۰ متر به زینی در ارتفاع ۶۴۰۰ متر می‌رسند که محل بارگاه ۳ فرانسوی‌های بوده است. مسیر در ۹۰۰ متر بعدی از سمت جنوب (راست) گرده ادامه پیدا می‌کند. نقطه مشخصه آن جایی به نام

تراورس وحشتناک (la traverse terrible) است که شیاری است بر روی پرشیب ترین قسمت دیواره جنوبی. بعد از آن مسیر از روی قسمت های سنگ و یخ ترکیبی عبور کرده تا به پای پبه سنگی در ارتفاع ۷۳ متر می رسد.

از اینجا است که بازی واقعی شروع می شود - ۱۸ طول بسیار دشوار تا درجه VI/A2. مسیر از میان تنوره ها، دهلیز ها، کنج ها و شکاف های گاه بدقلق گرانیته می گذرد که گاه و بیگاه بقایای پله های کابلی فرانسوی ها بر روی مسیر دیده می شود و در بالاترین قسمت های آن یک شکاف بدقلق دیگر با شیب منفی قرار دارد که یک پله کابلی از روی آن آویزان است. بعد از ۴ طول دیگر شخص به انتهای دشواری های فنی می رسد.

از اینجا یک یال برفی مشخص به یال جنوب شرقی منتهی می گردد. در بالای آن یال ممکن است نقاب های زیادی داشته باشد و یک مانع سنگی ۲۵ متری در ارتفاع ۸۵۰۰ در سر راه قرار دارد. بعد از صعود چند قله فرعی شخص به قله اصلی می رسد که احتمالاً بعد از کی دو دست نیافتنی ترین قله ۸۰ متری است.

نام کوه	ماکالو
ارتفاع	۸۴۶۳ متر
مکان	همالیای ماهالانگور (Mahalangu)، بخش ماکالو، شرق نیپال.
مسیر	گرده غربی. ۲۸۰۰ متر صعود بر روی گرده ای کاملاً مشخص و سنگنوردی تا درجه VI/A2 بالاتر از ۷۵۰۰ متر.
اولین صعود کوه	قله در ۱۵ مه ۱۹۵۵ توسط ژان کوزی (Jean Couzy) و لیونل تری (Lionel Terray) فرانسوی از طریق یال شمال غربی.
اولین صعود مسیر	قله در ۲۳ مه ۱۹۷۱ توسط یانیک سینیور و برنار مله فرانسوی صعود شد.
اولین صعود سبکبار	ارهارد لورتان و ژان تروله سویسی در اکتبر ۱۹۹۱ با یاری جستن از طناب های ثابت اسپانیایی ها در مسیر.
ارتفاع بارگاه اصلی	۵۴۰۰ در کنار یخچال چاگو
راه های دسترسی	هیله. (یک مسیر هوایی از توملینگتار (Tumlingtar) وجود دارد)
فصول مناسب	مه یا اکتبر

وزارت جهانگردی، کاتماندو	مجوز
نسبتا بالا. چندین گروه کوچک موقت شده اند مسیر را صعود کنند اگرچه همگی تا اندازی ها از طناب های ثابت روی مسیر بهره برده اند.	نرخ موفقیت
<p>تاریخچه ای اولیه از کوه به نحو مطلوبی در مجله Mounatian شماره ۶۴ توسط گونتر و نورمان دارنفورت نوشته شده است. اولین صعود در کتاب ژان فرانکو به نام Makalu (Paris, 1955)</p> <p>و صعود گرده غربی در کتاب Makalu, Piller Ouest</p> <p>به قلم پاراگو و سینیور به رشته تحریر در آمده است. جی. راسل خلاصه ای به زبان انگلیسی نوشته است (که ترجمه ای است از گزارش اولیه در مجله La Montagne) که در مجلد ۷۸ AJ چاپ شده است. همچنین می توان به دیگر گزارش های خواندنی اشاره کرد از جمله گزارش جان روسکلی در AAJ مجلد ۱۹۸۱، گزارش داگ اسکات از یال جنوب شرقی در کتاب Himalayan Climber (Diadem/Sierra Club, 1992)</p> <p>و بخش Kitty Calhoun Grisson در کتاب Great Climbs (Mitchell Beazley, 1994)</p>	کتاب نگاری